

**KOPEREN PASSER
CLUB V 9
TIENEN**

Nieuwsbrief nr. XV / 8 Tienen, 23 / 04 / 2025

Hallo Vrienden van Club V 9 Koperen Passer Tienen,

De grasmaand:

Deze maand ontleent zijn naam aan het Latijnse woord 'aperire', wat 'openen' betekent. Dit verwijst naar het seizoen waarin de bomen en bloemen tot bloei komen en zich weer openen. Het is niet voor niets dat deze maand van oudsher ook wel grasmaand of kiemmaand wordt genoemd.

April houdt van verrassingen:

een warme zonnestraal, een verkwikkende regenbui, soms een killige luchtstroom, knopjes aan de kale takken die hun pracht en praal ten toon zullen spreiden, tulpen en narcissen die wiegen in de wind en naar ons knikken alsof ze willen zeggen: "We zijn er. Het komt goed" !

April is ook de maand van "bijna" of "nog even" of "het komt eraan. Misschien niet ineens, maar wel precies op tijd !"

En wij? Wij mogen stilstaan, kijken, ademen, luisteren naar wat april ons toefluistert.

1. Uitnodiging volgende activiteit:

Vrijdag 16 mei 2025: Thuismatch . Onze vriend en clublid **Etienne Joseph** vertelt over zijn hobby:
" POSTZEGELS."

Jarenlang heeft hij zich hierin verdiept en een aardige verzameling opgebouwd. Of hij ook de zeer waardevolle stukken mee zal brengen is nog een raadsel. Tot dan !

Zie ook de aparte uitnodiging of bezoek onze website.

2. Verslag uitstap Fort van Battice, Abdij van Val-Dieu en een Amerikaans militair kerkhof te Henri-Chapelle op vrijdag 18 april 2025 :

-Datum: vrijdag 18 april 2025

-Vervoer: autocar "Violettacars"; chauffeur Guido

-Vertrek: aan de "Carrefour" 8.15 uur

-Fotograaf van dienst: Karel

Twintig Passers kwamen om 8.15 u. opdagen aan de Carrefour waar Guido met zijn mooie Violettacar ons al stond op te wachten. Het bestuur had meer interesse verwacht voor deze uitstap naar Battice, Val Dieu en Henri-Chapelle. Was het programma misschien te zwaar, of waren er op deze Goede Vrijdag te veel andere verplichtingen zoals dat o.a. het geval was met onze voorzitter en onze penningmeester?

Niet getreurd! De aanwezigen vlijden zich neer in één van de comfortabele autocarstoelen en keuvelden met hun buurman over wat voorbij was en misschien nog komen zou.

Al vlug werden ze door mij in hun conversaties gestoord omdat ik toch één en ander kwijt wilde over wat ik bij de vele voorbereidingen voor de activiteiten van vandaag hier en daar in mijn geheugen en meer nog in mijn documentatiebundel had opgeslagen.

Het Fort van Battice

Battice, Val Dieu en Henri-Chapelle behoren tot de gemeente Aubel in het hart van het prachtig groene Land van Herve (foto's 1 en 2). De afstand tot de Duitse grens bedraagt er nog geen 20 km en na de Frans-Duitse Oorlog in 1870 werd beslist om België verdedigingsklaar te maken voor mogelijke aanvallen door Duitse of Franse legers.

Rond de steden Luik (hart van de zware metaalnijverheid), Namen (kruispunt van belangrijke wegen langs Maas en Samber) en Antwerpen (de haven) zou een fortengordel gebouwd worden die kon weerstaan aan alle mogelijk krijgsgeweld dat op dat ogenblik denkbaar was.

Rond Luik zouden 12 forten (in het blauw op het kaartje) gebouwd worden. De

Belgische Vauban, Henri Brialmont, luitenant-generaal, architect en vestingbouwkundige

kreeg de opdracht de betonnen ring rond Luik te realiseren.

In 1914 waren de werkzaamheden voltooid. De forten werden gebouwd in ongewapend beton met rolkeien uit de Ourthe,

zand en portlandcement. Door gebrek aan voldoende geld werd het fort van Lieze (Lixhe) niet gebouwd. Dat zou later

een serieuze strategische fout blijken te zijn want net daar waar dat fort had moeten verrijzen, braken de Duitsers door

de Belgische linie en ze konden in een oogwenk Luik innemen.

Kaart fortengordel rond Luik (Wikipedia)

Na W.O.I. namen de internationale spanningen snel toe. In de dertiger jaren realiseerde men zich dat het dringend nodig was om zich te wapenen tegen de dreigingen die uitgingen van Nazi-Duitsland. Rond Luik werden ten oosten van de stad 4 nieuwe forten (in het rood op het kaartje) gepland. Ook de forten rond Namen en Antwerpen werden verbeterd en tevens werd de KW-antitanklinie bestaande uit 400 bunkers tussen Koningshooikt en Waver gebouwd. Tussen die 400 bunkers werden eveneens antitankhindernissen geplaatst als tetraëders en Cointet-elementen (foto 7). De uitgaven voor defensie stegen op korte tijd van 14% van het BNP naar 24 % (vergelijk met de problematiek vandaag waar 2 % voor de begroting slechts haalbaar is mits, voor de meesten onder ons, soms bijzonder ingrijpende maatregelen). Al die inspanningen toen, bleken achteraf niet zo heel veel resultaat te hebben opgeleverd. De Duitsers veroverden in korte tijd al die "onneembare" hindernissen en België werd bezet. Om 9.20 u. kwamen wij toe aan fort Battice. Wij liepen binnen via de antitankgracht (foto 5). Onze gidsen Erik en Danny (foto 27) stonden al te wachten. Omdat het regende en de meesten gewoon schoeisel droegen, gingen wij in twee groepjes meteen naar binnen i.p.v., zoals meestal gedaan wordt, het bezoek aan te vangen op het dak van het fort. Toen Erik, onze gids, met zijn uitleg begon, wisten wij niet goed wat wij hoorden. Dat waren klanken die wij situeerden in de omgeving van Zoutleeuw of omstreken. Bleek de man in Walshoutem te wonen; zijn collega was tandarts in Landen. Dat terzijde!

Erik bleek fort Battice en wat er zich daar had voorgedaan bijzonder goed te kennen, maar wat zijn rondleiding bijzonder maakte was zijn vaak filosofische en ook kritische benadering. Hij wond er geen doekjes en wees op de vele fouten die door de toenmalige overheden en legerleiding begaan werden. Kritisch situeerde hij deze overwegingen ook binnen de preciaire internationale toestand vandaag.

Zijn bedenkingen bij de foto van drie jonge militairen, gekleed in een lange ongemakkelijke jas die helemaal niet geschikt was om ze te beschermen tegen kou of hitte, en die ons vanonder een blinken helm bedremmeld en ongerust aanstaarden alsof zij zouden geëxecuteerd worden, waren treffend. Deze jongens, vaak ongeletterd, liepen erbij alsof zij net van het veld kwamen en zij hadden waarschijnlijk nog nooit een fotograaf gezien. Hun wapen hadden zij amper leren gebruiken en om munitie te krijgen, moesten zij passeren langs de hiërarchische weg. Sommigen kenden het verschil niet tussen gauche en droite en dat leidde nogal eens tot misverstanden. Die sukkelaars moesten het opnemen tegen moderne, piekfijn uitgeruste en goed getrainde troepen van de vijand.

Tijdens een boeiend, ruim drie uur durend bezoek dat ons langs sassen (foto 21) met aan de twee zijden gepantserde deuren (foto 14), via kilometerslange (foto's 16 en 17), koude en vochtige gangen voerde, bezichtigden wij o.a. de munitieopslagplaats (foto 20), de slaapruintes van soldaten en officieren, de goed uitgeruste douches, een luxe die vele jongens thuis niet kenden (foto 18), de op diesel werkende energiegeneratoren (foto 22), de munitielaadliften ...

Omwille van de kou waren de meeste Passers uiteindelijk niet kwaad om de bunker iets voor 12 u. te kunnen verlaten. Alhoewel, na het beklimmen van de 108 treden van de trap naar de uitgang (foto's 23, 24, 25 en 26), was dat koudegevoel bij de meesten verdwenen.

Wij gingen nog naar de ingangsbunker (foto 27, 28 en 29) waar wij met ongeloof keken naar de verwoesting (foto's 30 en 31) die er op 21 mei 1940 door een zware vliegtuigbom werd aangericht. De bom belandde precies in de ruimte waar zich een dertigtal militairen bevonden. De impact van het tuig scheurde beton, staal en mensen gewoon aan flarden.

Niemand van de aanwezigen overleefde. Op 22 mei capituleerde het fort. De Belgische manschappen hadden intussen alle installaties gesaboteerd en onbruikbaar gemaakt. De Duitsers gebruikten het fort nadien om nieuwe soorten munitie te testen. Zij realiseerden o.a. een raketvormig projectiel dat zo'n 3000 m hoog werd geschoten en dat nadien onder invloed van de zwaartekracht, als een reusachtige pijl, naar beneden dook en daar zelfs gewapend beton van 4 m dikte doorboorde. Erik toonde ons een maquette van dit wapen en een aantal plaatsen waar deze munitie de bunker had doorboord.

Lunch in restaurant « Moulin du Val Dieu »

Val Dieu ligt geen 10 km van Battice. Om 12.30 u. kwamen wij al toe aan de indrukwekkende Moulin du Val Dieu. Aan de vrachtwagens (foto 40) kon je meteen zien dat de molen nog in bedrijf is en door de openstaande deuren merkten wij bovendien dat de installaties er verzorgd en nieuw uitzagen. In 1973 onderging de molen een grondige transformatie. De bestaande werd weliswaar behouden maar buiten gebruik gesteld. Thans fungeert hij als decoratief element in het prachtige, sfeervolle restaurant (foto 40, 41, 42, 43, 44) dat in 1993 in handen kwam van de huidige uitbaters, Léon Stassen en zijn zoon. De nieuwe molen werd ondergebracht in de vroegere hoevegebouwen. Er wordt alleen nog voedermeel geproduceerd voor vee en kippenkweek. Bakmeel, dat de bestaansreden van de molen was toen die in 1216 samen met de abdij werd gebouwd, heeft afgedaan (op de website van de Moulin du Val Dieu is bijzonder veel interessante informatie over de molen, de abdij en de streek terug te vinden).

Wij opteerden voor het groepsmenu dat volgens de website niet anders dan lekker kon zijn: « fidèle à sa conception de la cuisine simple et copieuse tout en respectant les produits artisanaux locaux ». En inderdaad de soep was lekker en het kippenbilletje was niet van een plofkip maar van een dier dat ongetwijfeld ook wat van de buitenwereld gezien en geproefd had. Over de warme appeltaart met bolletje ijs geen verder commentaar want in geen tijd hadden alle Passers het nochtans niet kleine stuk toegevoegd aan de opslagplaats waarin ook de soep en de kip verdwenen waren.

Als aperitief kozen de meesten voor een blonde Val Dieu, enkelen hielden het bij de donkere- of alcoholvrije variëte, een glaasje cava of eenvoudigweg water.

Bij de maaltijd was het kiezen tussen witte en/of rode wijn en bij de taart volgde een lekkere kop koffie.

De Abdij van Val Dieu

Welgezind begaf het gezelschap zich na de maaltijd, rond 14.45 u. naar het klooster en de andere gebouwen van de abdij. De ontstaansgeschiedenis van het complex was in de bus al geschetst. De abdij is een getuige van de complexe geschiedenis van de orde van de cisterciënzers, die moeizaam begon in Cîteaux in Bourgondië om haar grootste elan te kennen met de komst van Bernardus van Clervaux die 68 kloosters stichtte. Slechts enkele decennia later telde de orde al meer dan 700 cisterciënzerkloosters in Europa.

Val Dieu ontstond in 1216 als zusterabdij vanuit het voormalig cisterciënzerklooster van Eberbach (niet ver van Rudesheim). In de middeleeuwen had Eberbach de grootste wijngaarden van Europa. In de winter van 1985-1986 werden hier de binnenopnamen gedraaid van "The Name of The Rose", naar de roman van Umberto Eco met Sean Connery in de hoofdrol.

Val Dieu ligt in de mooie vallei van de Berwinne. Het ogenschijnlijk lieflijke riviertje zorgde recent nog voor gigantische overstromingen in de Voerstreek. De Voerstreek en Het Land van

Herve vertonen dezelfde landschapskenmerken: sterk golvend, veel groene weiden met hier en daar nog beschermde relictten van hoogstamboomgaarden die er eertijds aan de basis lagen van de cider- en de siroopproductie. De streek was ook het land van melk en honing. De hervekaas wordt door kaasliefhebbers als een delicatessen aangezien en honing is ten overvloede aanwezig en te koop in winkels, cafés, warenhuizen.

In 2002 verlieten de laatste drie monniken Val Dieu. Er is nog één overlevende die zich teruggetrokken heeft in het schitterende cisterciënzerklooster van Lérins op het eiland Saint-Honorat, op zo'n 20 minuutjes varen van Cannes.

De plaats van de monniken werd al in 2001 ingenomen door een christelijke leken-gemeenschap die inspiratie zoekt in de regel van Benedictus, de traditie van de cisterciënzers volgt en verbonden is aan de abdij van Lérins. Met de hulp van vrijwilligers zorgt deze groep voor de animatie en het onderhoud van de gebouwen en parken. Net zoals de monniken van vroeger trachten de christenen die hier verblijven te leven volgens de lijfspreuk van de abdij: "IN VINCULO PACIS", wat betekent: "In de band van de vrede". Symbool daarvoor zijn de twee ringen (foto 45) die je op meerdere plaatsen in de abdij aantreft en die ook terug te vinden zijn op het etiket van de Val Dieu-bieren.

Wij legden de focus van ons bezoek vandaag voornamelijk op twee aspecten:

1° -de betekenis van de abdij van Val Dieu tijdens W.O.II.

Albéric Steiger was de toenmalige abt. Alhoewel hij als Duitser en gezien zijn functie regelmatig door de bezetter uitgenodigd werd op etentjes en andere bijeenkomsten van hoogwaardigheidsbekleders, was hij fervent tegenstander van Hitler en zijn regime. Zijn abdij was zelfs een centrum van verzet. Op een bepaald ogenblik werd hij door de SS aangehouden maar wegens gebrek aan voldoende bewijzen weer vrijgelaten. Na de oorlog ontving hij tal van onderscheidingen en ook door de Joodse gemeenschap werd hij geëerd voor zijn bemiddeling bij het in veiligheid brengen van Joodse kinderen.

Bij het betreden van de bijzonder mooie kerk, klonk helder en hoog de mooie sopraanstem van een jonge dame die een lied aanhief als inleiding van de plechtigheid die zou volgen om het overlijden van Christus te gedenken. Al zittend (foto 51) hebben wij een paar minuten ingetogen kunnen genieten van dit mooie moment. Omwille van die plechtigheid werd de uitleg die wij in de kerk dachten te geven buiten bij de toegangspoort verschaft (foto's 46, 47, 48, 49).

Mij was het in de kerk vooral te doen om twee foto's van de monniken, pater Hugo (Karel Jacobs, uit Antwerpen) en pater Stephanus (Piet Mühren, uit Bergen op Zoom) die minder geluk hadden dan hun overste. Als actieve leden van het belangrijke Clarence verzet-inlichtingennetwerk, werden zij verraden en later in Utrecht terechtgesteld. Graag had ik bij de foto in de kerk van deze twee verzetshelden de brief voorgelezen die ik op Google vond. Wie het interesseert kan deze brief gemakkelijk terugvinden onder "Piet Mühren". De brief aan zijn broer greep mij aan, niet alleen emotioneel maar ook als tijdsdocument. Emotioneel pakte het mij hoe hij overtuigd en vol vertrouwen schrijft dat hij uitkijkt om zijn moeder in het hiernamaals weer te zien. Als tijdsdocument geeft dit weer hoe gelovigen - en ook ik - tot in de jaren 60 (en sommigen misschien ook nu nog?) geloofden in de goedheid van de mens en in het eeuwige leven. Als wij vandaag de wereld bekijken, wat tegenwoordig door de media bij ons onontkoombaar is, stel je vast dat het met de goedheid van sommige mensen maar pover gesteld is en dat er uit de fouten van het verleden niets is geleerd. Over die "goede God" spreek ik mij niet uit, dat moet ieder voor zich maar uitmaken.

Na het bezoek aan de kerk liepen wij onder de toegangspoort door waar wij links zicht kregen op het imposante deel van het klooster waar het abtenpaleis (foto 50, 53 en 54) was ondergebracht. Recht voor ons was er de oude en de nieuwe brouwerij en rechts het restaurant- en cafégedeelte.

2° - Het bier van Val Dieu

Aan de ingang van de oude brouwerij, bij een prachtig informatiebord (foto 57) met een uitgebreid schema over het brouwproces, verrasten wij clublid Eddy Vanderheggen (foto 59). Hij kent alles over bierbrouwen en dus kon hij er niet aan ontsnappen om ons aan de hand van dit schema wegwijst te maken in de wondere wereld om van water en toevoegsels lekker bier te maken. Met veel enthousiasme ging hij in op de uitdaging, die er voor hem geen was (foto's 58, 60, 61). Zijn ogen blonken en met de glimlach op het gezicht vertelde hij in de enkele minuten die hij aan het woord was, zo veel dat je nog meer goesting kreeg om alles over het brouwen te leren. Ik onthoud in ieder geval "Bier is veel beter dan wijn! Wijn is een product van vaak rotte druiven die gisten! Bier is een proces van zuiver water, edele hop en met grote precisie gevolgde gistingsprocessen". Wij hopen uiteraard dat wij van Eddy in de toekomst nog heel wat meer over bier zullen vernemen en dat hij ons dan ook één en ander laat proeven!

Het Amerikaans kerkhof van Henri-Chapelle

Van Val Dieu naar Henri-Chapelle is het maar enkele minuten rijden. Dit kerkhof biedt op een oppervlakte van 23 ha een **laatste rustplaats aan de 7989 militairen** die hier of in de omgeving, vooral tijdens de slag om de Ardennen (Battle of the Bulge) sneuvelden.

Op 6 juni 1944 (D-day) landden de geallieerden op de kusten van Normandië. De verbeterde gevechten verliepen voor de landingstroepen aanvankelijk erg moeilijk. Na volgehouden luchtbombardementen keerden de krijgskansen en vanaf 25 juli wisten de Amerikanen, Britten en Canadezen snel op te rukken. Het einde van Hitler en zijn eens zo machtige leger naderde snel.

Toch verliep niet alles zoals verwacht. De gevechten in Nederland om de Rijnbruggen in te nemen en de Rijn over te steken liepen faliekant af. Ook in de Duitse Ardennen (de Eifel) liep het mis. In het Hürtgenwald verloren de Amerikanen heel veel manschappen en materieel. Toch vorderden de geallieerden zienderogen. Zij hadden een enorm overwicht in het luchtruim en konden de vijand waar dan ook opsporen en ervan langsgeven. **Op 11 september 1944 werd Henri-Chapelle bevrijd** door de troepen van de U.S. 1st Infantry. **Op 28 september 1944 werd er een tijdelijke begraafplaats aangelegd. In maart 1945 lagen 17000 Amerikanen, 191 geallieerden en 1030 Duitsers begraven in Henri-Chapelle.** Na de oorlog werden de Duitse en geallieerde slachtoffers elders ter aarde besteld. Ongeveer 60 % van de Amerikaanse slachtoffers werd naar hun thuisland gerepatriëerd. In 1960 opende men het kerkhof in zijn huidige vorm.

Omdat het al vrij laat was beperkten wij het bezoek aan deze indrukwekkende begraafplaats tot enkele ankerpunten. Een brochure van de American Battle Monuments Commission hielp ons daarbij. Wij wandelden de brede trap achter de monumentale zuilengalerij af en kwamen zo terecht bij de in 8 vakken verdeelde begraafplaats.

In perceel A hielden wij in rij 5 halt bij graf 2. Het graf van een onbekende soldaat. De Graves Commission Registration kon dit slachtoffer - en nog vele anderen - niet identificeren ondanks enorme inspanningen.

Perceel A, rij 6, grafsteen 30 bracht ons bij de laatste rustplaats van Victor Briggs die zich als 19-jarige aanmeldde bij het Amerikaanse leger. Na gevechten in Noord-Afrika en Italië

werden hij en zijn divisie in Engeland voorbereid op de landingsoperaties in Normandië. Kapitein Briggs leidde zijn compagnie onder zwaar geschut over Omaha Beach. Na Frankrijk ging zijn divisie door naar België waar hij de bevrijding van Henri-Chapelle op 11 september 1944 leidde. Twee maanden later, op 17 november 1944 sneuvelde hij bij een zware Duitse tegenaanval bij Hamich in Duitsland.

In graf 2, perceel C, rij 11 ligt James Stewart begraven. Hij was een Afro-Amerikaans soldaat. Die Afro-Amerikanen werden in een, nog steeds, gesegregeerd Amerikaanse leger meestal ingedeeld in logistieke of onderhoudsposities. Hij en zijn bataljon raakten van hun eenheid gescheiden toen ze zich omwille van intens vijandelijk vuur moesten terugtrekken. Elf soldaten konden ontkomen en kregen onderdak in een boerderij in Wereth. Door burens werden ze verklikt en de volgende dag werden ze door de SS eerst gemarteld en daarna vermoord. Zeven leden van het groepje liggen op dit kerkhof begraven.

De hoogste in rang die in Henri-Chapelle begraven werd, is Brigade-Generaal Frederick (perceel D, rij 13, grafsteen 53). Hij was aan boord van één van de vliegtuigen die op de vooravond van Kerstmis 1944 Duitse steden en fabrieken gingen bombarderen. Zo'n 2000 bommenwerpers, één van de grootste konvooien ooit, ging in de aanval. Zijn vliegtuig kreeg boven België te maken met motorstoring. Frederick weigerde zijn bommen te droppen boven bevriende troepen. Nochtans had hij door het gewichtsverlies van die bommen verder kunnen vliegen. Hij gaf zijn bemanning opdracht het vliegtuig te verlaten en vloog zelf verder tot zijn machine uiteindelijk onbestuurbaar neerstortte. Zijn moedige daad redde wellicht veel levens en postuum kreeg hij de hoogste onderscheiding die het Amerikaanse leger toekent, de Medal of Honor.

Plots hoorden wij de Last Post weerklinken en toen wij omkeken, zagen wij dat aan de rand van de begraafplaats de Amerikaanse vlag werd gestreken.

Tijd om naar de bus te gaan en huiswaarts te keren na een weer boeiende, leerrijke dag waar zeker ook heel wat emotie bij kwam kijken.

Omstreeks 18.30 u. kwamen wij opnieuw toe aan de Carrefour.

Ransberg, Pasen 2025 (20 april)

Maurice

P.S. Zoals je al in het verslag gemerkt hebt, is het belangrijk ook de website van de Koperen Passer te raadplegen omdat de prachtige fotoreeks van Karel echt een meerwaarde biedt en een houvast geeft bij het lezen van dit verslag.

Aan alle lezers van dit verslag wens ik een fijn Paasfeest en mogelijk ook veel plezier op de paardenprocessie morgen in Hakendover.

Nu ga ik doen wat de Paashaas hieronder doet, maar wel in de zetel en zonder komkommer.

3. Evaluatie van de maaltijd :

De lunch werd ditmaal verzorgd door: **Restaurant Moulin du Val-Dieu**

Cuisine du Terroir – Aubel

Adres: Le Moulin du Val-Dieu

Val-Dieu 298

4880 Aubel

Tel: 087 680170

Zie hoger in het verslag van Maurice!

4. Ledennieuws :

Er is in april helaas niemand jarig !

Wel willen we zeker niet vergeten en denken aan onze goede vrienden :

Roger Quintens (+ 17-04-2016)

Paul Sterkmans (+ 20-04-2022)

5. Spreuk van de dag: Tegeltjeswijsheid :

6. Mop van de maand:

Komt een man in de bibliotheek en vraagt aan de baliejuffrouw:

"Heb je het boek "Man is de baas in huis""?"

"Tuurlijk", zegt ze.

"Op de tweede verdieping. Bij de sprookjesboeken!"

Nog eentje:

Sorry mannen, maar...

Toen God de mannen schiep, beloofde hij aan de vrouwen dat goede en ideale mannen in alle hoeken van de wereld konden gevonden worden.

En toenmaakte Hij de aarde rond !

7. Wat staat er nog zoal op ons programma als volgende activiteiten: Seizoen 2024-2025 :

16-05-25: Tienen - Etienne Joseph - clublid en verzamelaar - de boeiende wereld van de postzegel

20-06-25: Restaurant Feestzaal Het Berkenhof Molenstede - eindeseizoensfeest - met onze dames

8. Varia:

→ **SUPERBELANGRIJKE OPROEP:**

Wij zoeken nog steeds nieuwe(*) collega's Koperenpassers .

Misschien heeft je buurman of goeie vriend wel zin om zich aan te sluiten bij onze club ?

Vraag het eens!

* Eventueel geïnteresseerden krijgen de kans om, op uitnodiging van een lid, de eerste keer gratis deel te nemen. De kosten worden gedragen door de kas van onze club.

→ Neem vast en zeker ook een kijkje op :

<https://kptienen.be/index.htm>

In de toekomst gaan we steeds meer verwijzen naar deze website voor informatie over ons clubgebeuren ! Zie bijvoorbeeld hoger in het verslag van Maurice.

→ Denk steeds aan onze afspraken omtrent:

tijdig inschrijven, op tijd betalen, verwittigen als je na je inschrijving echt niet aanwezig kan zijn !

→ Ons bezoek aan het Amerikaanse militaire kerkhof te Henri-Chapelle, waar **7989** Amerikaanse militairen en **450** vermiste soldaten herdacht worden, gesneuveld tijdens het Ardennenoffensief (december 1944-januari 1945) of tijdens de opmars vanuit Frankrijk door België naar Nederland begin 1945, was zo aangrijpend dat hier twee foto's als eerbetoon in dit verslag weergegeven worden.

Nog een hartelijke groet van de zeven !

Maurice Geysenbergh maurice-ann@hotmail.com

Etienne Dewolfs etienne.dewolfs@skynet.be

Pierre Liesmons pierre.liesmons@kptienen.be
0477675837

Alfred D'or alfred.dor@telenet.be
0477781694

Guido Lenaerts lenaertsguido@hotmail.com

Jean-Pierre Swijns jp.swijns@kptienen.be

Paul De Bondt paul.debondt@skynet.be